

[Arne Melchior]

Vi har lige i dag hørt hr. Kim Behnke sige om betalingsbalancen, at hvis man måler med Rumænien, er den danske situation rigtig dårlig. Der kan hr. Kim Behnke altså bruge en sådan sammenligning. Jeg vil opfordre hr. Kim Behnke til at måle det danske skattetryk med Tyrkiets skattetryk, for det må være lige så berettiget som at måle betalingsbalancen med Rumæniens.

I Tyrkiet har man et samlet skatte- og afgiftstryk på 18-19 pct. Mon der er nogen danskere, der vil bytte levevilkår og øvrige omstændigheder med Tyrkiets for at opnå en tredjedel af det danske skattetryk? Ikke bare tvivler jeg, men jeg har i mange forsamlinger givet tilbud om, at hvis nogen vil lave en udvekslingsforretning på denne konto, vil jeg gerne formidle den, og der er endnu ikke nogen, der har meldt sig. Jeg er sikker på, at heller ikke noget medlem af Fremskridtspartiet ville melde sig.

Man måler statistisk, og så tror man, at man har ret. Om statistik er der jo sagt meget, bl.a. at det med statistik forholder sig som med en bikini-badedragt: Når en pige har sådan en på, lader den meget se, men den tilhyller dog fortsat de væsentligste punkter.

På samme måde er det med statistik på mange af samfundslivets måleenheder. Det halve Danmark sukker over – de har hørt det så tit, at de tror på det – at vi i Danmark har verdensrekord i selvmord, og det er også statistisk rigtigt. Hvis det var faktisk rigtigt, ville det være meget sørgeligt; så måtte vi hive os i håret og sige: Hvad er det egentlig for et elendigt samfund, vi har indrettet, siden det er blevet sådan?

Men statistikken lyver. Sandheden er den, at Danmark har en helt anden form for registrering af selvmord, end faktisk noget andet land i verden har. Når der sker et selvmord i Danmark – og så vist er hvert eneste det ene for meget – står der på dødsattesten, at det var et selvmord. De fleste andre lande, også protestantiske lande i vor nærhed, skriver noget andet, og i katolske og andre religionssamfund skriver man andre ting af hensyn til afdøde, til familien, til begravelsen i indviet jord osv. Dette bare som eksempel på, hvordan statistik misbruges.

Når man skal sammenligne det danske skattetryk med andre landes og gør det statistisk, får man et falsk billede. Man må jo først og fremmest sammenligne, hvilken del af indkomsten skatteprocenten beregnes af. Er det hele

indkomsten? Eller er det en gennem fradrag nedbarberet indkomst?

I Belgien er personskatteprocenterne væsentlig lavere end i Danmark. Til gengæld har man så at sige ingen fradrag. Jeg har talt med en dansker, som er jurist og har været ansat i skattevæsenet og i banker i Danmark, og som er specialist på området, og som har forsikret mig, at den lave skatteprocent i Belgien de facto udgør en procent svarende til den danske på grund af fraværet af fradrag.

Så skal man naturligvis indregne erhvervsbeskatning og arbejdsgiverafgifter og ekstrabetaling af forskellig art for ydelser, herunder forskringer, som i Danmark er gratis. Man skal indregne værdien af den offentlige service, vi har, og det sociale sikkerhedsnet, vi har. Så skal man indregne lønhøjden og priserne, altså hvad kan man købe for det, man har tilbage, når skatter og afgifter er afholdt. Der kommer Danmark så vist ikke ind som nogen nummer sjok. Reallønnen i Danmark kan måle sig med de fleste landes i vor nærhed, og vi har ikke noget at skamme os over.

Det er da også typisk, at det som regel er de samme borgere, de samme grupper af borgere, der skrider på skattelettelser, der, når man for at skaffe skattelettelser vil lukke skoler eller institutioner eller fjerne gratisydelse eller fordele af den ene eller anden art, stiller sig op og siger: Nul, nul, nul! Ikke her, ikke hos mig, ikke hvad mine interesser angår! Jeg vil have lavere skat, men jeg vil ikke give afkald på noget af det, som jeg i øjeblikket får for min skat. Rent hylkeri og ikke fem flade øre værd!

Så vil jeg bruge mine sidste minutter til at udele lidt ros.

CD har ros til Socialdemokratiet for ikke at have brugt overbudspolitik i forhandlingerne og i forslagene omkring den finanslov, vi nu skal vedtage. Det er anerkendelse værd, og det burde have ført til, at Socialdemokratiet stemmer for finanslovsforslaget i dag. Jeg ved godt, at det er for sent at appellere om det. Jeg har gjort det gentagne gange i de senere måneder.

Finansloven bærer i virkeligheden sit navn med urette. Der er ikke tale om en lov, hvor der bliver sagt, at det og det skal man gøre, eller det og det må man ikke gøre, og gør man anderledes, så er der den og den straf.

Finansloven er slet og ret et budget og burde tage navneforandring til statsbudgettet for det